

Det redaktionella arbetet

Vilka problem finns det i äldreomsorgen om man får tro svensk dagspress? Själva bilden av äldreomsorgen har ju en egen autonom inverkan på hur verkligheten blir. Äldre/äldreomsorg och media kombineras i detta nummers första artikel, *Konsensus och personifierade konflikter: Problembeskrivningar av äldreomsorg i svensk dagspress*. Jag och andra jämnåriga som visserligen är äldre i arbetslivet blir snart unga pensionärer och enligt dagspressen kommer vi att bli mer besvärliga och ställa högre krav än dagens äldre. Typiskt för den mediala bilden av äldreomsorgen i den här undersökningen är också att motsättningarna sägs finnas mellan den enskilda och staten eller omsorgsarbetarna och staten men inte mellan den enskilde brukaren och de som arbetar inom äldreomsorgen.

Civila samhället är objektet för nästa artikel, *Framväxten av sociala rörelser globala politik*. Den teoretiserar kring frågan om huruvida det växer fram en global demokratisk politik, inte genom FN och inte genom att en världsregering skulle skapas utan genom den fortlöpande diskussion om vår framtid som folkrörelserna och eliterna för. Även i denna artikel spelar media en stor roll, särskilt de sociala medierna.

Vår gäst i detta nummer är professor Elisabeth Özdalga med artikeln *Den ofrånkomliga nationalismen*. Elisabeth Özdalga är direktör för Svenska Forskningsinstitutet i Istanbul. Detta spännande institut ligger vid svenska generalkonsulatet i Istanbul där Sverige haft diplomatisk representation sedan 1757. Institutet bildades på 1960-talet för att stödja svenska forskare som arbetar i Turkiet och det är ett av tre svenska forskningsinstitut utomlands (de andra finns i Athen och Alexandria). Özdalga disputeerade på göteborgssociologen 1979 på avhandlingen "I Atatürks spår: Det republikanska folkpartiet och utvecklingsmobilisering i Turkiet, från etatism till populism". Hon blev professor vid sociologiinstitutionen i Middle East Technical University i Istanbul 1994 och hon har varit chef för Svenska Forskningsinstitutet 1999–2002 och är det nu igen 2009–2012. Elisabeth Özdalga har betytt mycket för att föra Turkiet och Sverige närmare varandra, i Sverige bl a i en rad så kallade understreckare i Svenska Dagbladet.

Vi har ett stort recensionsblock i det här numret och recensionerna är som vanligt lagda i alfabetisk ordning efter författarens efternamn. Bland annat recenserar två stockholmsavhandlingar, Elias le Grands och Lambros Roumbanis', en ny lärobok i socialpsykologi samt Roland Paulsens bok "Arbetsamhället", som jag skulle vilja säga är idémässigt släkt med Göran Ahrnes avhandling "Den gyllene kedjan" (1976).

I det här numret har vi också en förteckning över samtliga böcker som recenserats i tidskriften 2009–2010. Vår redaktionsmedlem Sverre Wide, numera vid Högskolan Dalarna, har som recensionsredaktör också gjort den. Vad tyckte tidskriftens recenser om en viss bok? Ni ser lätt i förteckningen om den recenserats!

I "Sociologförbundet har ordet" påminner vår ordförande Patrik Aspers oss om att det inte blir något årsmöte i Sociologförbundet i år utan att vår nya biennala skapelse, Sociologdagarna, äger rum nästa år i Stockholm.

Det kan vara på plats med en viss transparens vad gäller det redaktionella arbetet. Genom att tvinga mig att redovisa läget hoppas jag kunna bli ännu snabbare med att få manuskript genom bedömningsprocessen till glädje kanske framför allt för doktorander som behöver publiceringar för sina sammanläggningsavhandlingar. Förutom den artikel som ”strömmade in” idag ligger 17 artiklar och väntar på beslut om eventuell publicering. Dessa 17 har alla bedömts av redaktionen som tillräckligt bra för att skickas till granskare. Av dessa 17 har fyra ännu inte fått någon bedömning. Jag har dock för var och en av dem skickat en eller flera förfrågningar till möjliga bedömare även om dessa ännu inte svarat. Tio har fått en bedömning och ska ha ytterligare en var, tre har fått de två bedömare som krävs.

Varje nummer är som att göra klar en kortare antologi. Det är ett hårt redaktionellt arbete kvar även när manuskripten omarbetats efter de två granskarnas kritik. Jag har efter varje sådan kraftansamling inte orkat genast ta itu med nykomna artiklar och ge dem en granskare. Det beror också på att så många tillfrågade svarar nej. Med två års erfarenhet känns det dock lättare att ständigt bjuda upp och bara ibland få ett ja! När jag så har velat ta manuskripten i den ordning de inkommit så har processen dragit ut på tiden.

Något som verkligen fick mig att anstränga mig att komma ifatt och hellre ha tio bra artiklar som accepterats efter omarbetningar helt klara på väntan än att ha som idag, ingen klar på köplats, det var att en författare drog tillbaka sitt manus: ”Det var en ovanligt lång processtid för en liten nationell tidskrift. Vi kan inte vänta ett helt år. Det har nu gått ett halvt år och det är inte rimligt att det ska ta så lång tid att hitta granskare.”

Jag vill därför även i nästa nummer redovisa läget vad gäller hur stor andel av in-skickade manuskript som fått sina bägge granskare sig tilldelade. Ju snabbare den här processen blir, desto lättare är det också för en författare att få beskedet att manuskriptet refuseras. Vetenskapsrådet, som stödjer tidskriften ekonomiskt, har påpekat att vi bör refusera en större andel av insända manus än vi gör idag. Att bli refuserad efter tre kvarts års väntan är dåligt. För en doktorand är redan tre månader en lång tid.

Samtidigt, hur ställer jag mig till sådana hårda granskare efter vilkas kritik manusförfattaren (som i det här fallet väntat sedan december) kan skriva till mig: ”Tack för granskningen. Jag tror att jag lägger ner det här efter de kommentarerna. Jag tror inte att forskning är något för mig. Tack återigen för att den trots allt fick en granskning.” Jag minns lundasociologen Johanna Essevelds omsorgsfullt skrivna tjänsteutlåtanden. De utstrålade att ”visserligen räckte inte dina meriter för den sökta tjänsten men vi hoppas att du vill fortsätta att bidra till forskningen i sociologi i Sverige!” Skulle granskare i förekommande fall kunna avråda från publicering på ett liknande uppmuntrande sätt?

Hedvig Ekerwald
Redaktör